

LISA LUTZ

AZ UTAS

HIÁBA VÁLTOZTATOD MEG A NEVED,
AKKOR SEM FELEJTHETED EL, MIT TETTÉL...

„Abszolút lenyűgöző thriller.”
– Chris Pavone, bestellerszerző

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

LISA LUTZ

AZ UTAS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Tanya Dubois

1. fejezet

MIKOR RÁTALÁLTAM A FÉRJEMRE A LÉPCSŐ ALJÁN, megpróbáltam újraéleszteni, mielőtt megfordult a fejemben, hogy megszabadulok a testtől. Pumpáltam hordónyi mellkasát, és befűjtam lila ajkai közé. Ez volt évek óta az első alkalom, hogy érintkezett a szánk, és engem nem rázott ki a hideg.

Tíz perc után adtam fel. Frank Dubois elment. Békésen, csendesen feküdt, mintha csak szunyókálna, de Frank alvás közben hangosabb volt, mint ébren. Komolyan, ha tudtam volna, milyen horkolás lesz, biztos nem mentem volna hozzá. Ha újramezhetném az egészet, akkor sem mennék hozzá, ha olyan édesdeden aludna, mint egy kisbaba.

Ha újramezhetném, rengeteg dolgot csinálnék másképp. De ahogy elnéztem ott Franket, ahogy mozdulatlanul, szótlánul hevert, annyira nem bántam. Úgy tűnt, eljött az ideje, hogy búcsút vegyünk. Töltöttem magamnak egy pohárral Frank különleges bourbon whiskey-jéből, leültem művelúr foteljébe, és ittam egyet a halott emlékére.

Ha esetleg felmerült benned a gondolat, hogy én tettem: nem én voltam.

Semmi közöm Frank halálához. Alibim nincs, úgyhogy kénytelen leszel hinni a szavamnak. Éppen zuhanyoztam, mikor Frank meghalt. Amennyire én meg tudtam állapítani, egyszerűen lezuhant a lépcsőn. Mostanában komoly szédüléssel küszködött.

Tudom, gyanús. Rádadásul kétlem, hogy említette volna bárkinek is. Ha megvártam volna a rendőröket, és elmondom nekik az igazságot, talán az életem a szokott mederben folyhatott volna tovább.

Mínusz Frank.

Töltöttem még egy kis whiskey-t, és végiggondoltam a lehetőségeimet. Az első gondolatom az volt, hogy eltüntetem a testet. Aztán azt mondanám a hatóságnak, hogy Frank elhagyott egy másik nőért. Vagy hogy menekül egy uzsorás elől. Közismert tény, hogy lelkesen kártyázott, csak épp tehetsége nem volt hozzá.

Úgy döntöttem, tesztelem az erőmet, egyáltalán képes lennék-e erre. Felfúvódott, kirepedezett lábfejenél fogva ráncigáltam odébb Frank testét. Ezt a két lábfejet az idők során alaposan megutáltam: miért kell egy felnőtt férfira rászólni, hogy vágja le a lábkörmét? Nagyjából harminc centit vonszoltam odébb a landolási pontjától, de aztán feladtam. Frank felszedett pár kilót az elmúlt évben, de még ha karcsú lett volna, akkor sem tudtam semmilyen olyan rejtekhelyet kitalálni a testnek, ahol soha nem találtak volna rá. Most pedig már egy gyanús, kérdőjel alakú vércsík is látszott a feje körül. Lehet, hogy ki tudtam volna magyarázni a rendőrségen, ha kihívom őket, és maradok, ahol vagyok. De akkor nagyon tüzetesen szemügyre vettek volna, én meg nem igazán szeretem, ha alaposan vizslatnak.

Megpróbáltam elképzelni a tárgyalásom. Jómagamat, tisztára suvikszolva, rendezett tanár néni konttyal, ártatlanságot sugalló galléros, virágos ruhában, amint próbálok nem bűnösnek tűnni, miközben kiválóan megedződött pókerarcom száraz, mint a sivatag. Nem

láttam magam előtt, hogy elő tudnék varázsolni könnyeket, vagy hogy hitelesen hoznám a megtört özvegyet. Az érzelmeim kimutatása már nem nagyon megy. Ezt Frank mindig is bírta bennem. Volt idő, mikor még sokat sírtam, de az egy másik életben volt. A szívem csak egyszer tört össze. De akkor teljesen.

Frank fotelében ücsörögve, a pohárral játszadozva úgy tettem, mintha mérlegelném a lehetőségeimet. Pedig csak egy volt.

Frank a szerencsejátékos pénzét a szerszámosládájában tartotta. Kicsivel több mint ezerkétszáz dollárról volt szó. Összepakoltam egy rövid kirándulásra, és beraktam a bőröndöm Frank Chevy pickupjának hátuljába.

Franket nem számítva csak két embert hagytam ott. Carolt a bárból és dr. Mike-ot.

Dr. Mike volt a Wisconsin állambeli Waterloo legjobb csontkovácsa. Csak kettő volt összesen, szóval nagy konkurenciáról nem beszélhetünk. Három éve vette át a rendelőt, mikor dr. Bill nyugdíjba vonult. A baleset óta a hátam folyton rendetlenkedik. Dr. Bill havonta egyszer-kétszer helyretette. Dr. Mike-hoz gyakrabban jártam. Az első alkalommal, mikor hozzám ért, elektromos kisülés futott végig rajtam, mintha évek óta akkor először ébredtem volna fel. A következő héten is visszamentem, és ugyanez az érzés tört elő. Az utána következő héten is voltam dr. Mike-nál, de aztán kihagytam egy hetet, mire dr. Mike beugrott a bárba, hogy megkérdezze, hogy vagyok. Frank épp horgásztúrán volt, dr. Mike meg felajánlotta, hogy kimotozgatja a hátam az irodában. Nem a terv szerint alakultak a dolgok.

Carolt nem zavarhattam éjjel, felébresztettem volna a gyerekeit. Talán majd küldök neki egy képeslapot útközben, gondoltam.

A csontkovácsom a város szebbik részén, egy emeletes, az előző századfordulón épült házban lakott, a rendelője a földszinten volt.

Az lett volna az okos döntés, ha minél előbb indulok, hogy azokban az értékes órákban meneküljek, míg a világ abban a hitben élt, hogy Frank velük van. De nagyon kevés valódi kapcsolatom volt a világban, és dr. Mike volt az egyik.

Frank Chevyjével dr. Mike házához mentem, elővettem a kulcsot a kő alól, kinyitottam az ajtó zárját, és beléptem a hálószobájába. Dr. Mike olyasmi doromboló hangot adott ki, mikor mélyen aludt, mint a szíami macskám, ami még gyerekkoromban volt. Úgy is mozgott, mint egy macska. Mindig kinyújtotta hosszú végtagjait ébredés után, a lassú, meggondolt és gyors, éles mozdulatok között váltogatva. Levetkőztem, és bebújtam mellé az ágyba.

Dr. Mike felébredt és átölelt.

– Kell egy kis kimoztatás? – érdeklődött.

– Aha.

Ez volt a mi kis viccünk. Megcsókolta a nyakam, majd az ajkam is, de aztán a hátára feküdt, várva, hogy belekezdjek. Vele ilyen volt: sosem csináltuk, csak ha én úgy döntöttem. Én kezdtem az egészet, én folytattam, és ma én is fejezem be.

Dr. Mike nem volt egy nagy szerelem. Ő volt az a hely, ahová akkor mentem, mikor felejteni akartam. Mikor vele voltam, elfeledkeztem Frankről, arról, hogy menekülök a törvény elől, arról, hogy ki voltam valaha.

Mikor végeztünk, Mike a hátam csomóit masszírozta, próbálta kiegyenesíteni a gerincem.

– Teljesen szét vagy esve. Történt valami? Csináltál valamit, amit nem kellett volna?

– Valószínű – feleltem.

Dr. Mike a hátamra fordított, és közölte:

– Valami megváltozott.

– Már ideje volt, nem?

Már túl régóta éreztem magam úgy, mint egy jégkockába fagyott porszem. Már jóval azelőtt kezdenem kellett volna valamit ezzel az életemmel, mielőtt Halott Frank rákényszerített.

Az órára pillantottam; épp elmúlt éjfél. Ideje távozni. Gyorsan felöltöztem.

Dr. Mike szakmai szemmel méregetett.

– Itt a vége, ugye?

Nem tudom, honnan tudta, de ráérezett. Nem volt értelme megválaszolni a kérdést.

– A következő pár napban lehet, hogy hallani fogsz rólam dolgokat. Szeretném, hogy tudd, nem igazak. Később esetleg még több mindent hallasz majd rólam. A legtöbb azok közül sem igaz – mondtam.

Utoljára csókoltam meg búcsúzóul.

Harminc mérföldet vezettem, mielőtt megtankoltam a furgont. Volt egy sima bankkártyám meg egy hitelkártyám, mindegyikről kivettem a maximum kétszáz dollárt. További húsz mérföld után megint tankoltam, ittam egy erős kávé, és megint felvettem kétszáz dollárt mindkét kártyámról. Frank mindig is szűkmarkú volt. Egy hitelkártyám meg egy soványka bankszámlám volt, egyik sem biztosított elegendő muníciót arra az esetre, ha hosszabb vakációra mennék. Megálltam még egyszer egy benzinkutas boltnál, szereztem még négyszáz dollár készpénzt, majd kidobtam mindkét kártyát a kukába.

Tehát volt kétezer-négyszáz dollárom meg egy Chevrolet furgonom, amitől hamarosan meg kellett szabadulnom. Apránként kellett volna elvennem a pénzből, attól a perctől kezdve, hogy megkaptam

a kulcsot a pénztárgéphez. Tudnom kellett volna, hogy eljön ez a nap.

A kocsiban a férjem illata terjengett. Vagy inkább az exférjemé? Vagy akkor most özvegy voltam? El kellett döntenem. Végül is lehetnék hajadon is. Akárhogy is, lehúzott ablakokkal vezettem, hogy megszabaduljak Frank szagától.

Rátértem az I-39-esre dél felé, magam mögött hagyva Wisconsin. Egy darabig Illinois-on át haladtam, majd megláttam a táblát az I-80-asról, amiről tudtam, hogy valahová csak elvisz. Semmilyen konkrét úti célom nem volt, így nyugatnak tartottam, leginkább azért, mert nem akartam hunyorogni a napfelkelte fényeitől. Márpedig úgy terveztem, hogy nem állok meg hajnalban sem.

Nem hoztam zenét a vezetéshez, így a helyi rádióállomásokkal és a prédikátoraikkal kellett beérnem egész éjjel. Kiválasztottam egy adót, míg végigszáguldottam Iowa lágyan hullámzó völgyei között. Túl sötét volt ahhoz, hogy lássam a csupasz fákat és a homályba vesző havat, ami tovább csúfította a kopár februári tájat.

Az iowai prédikátor, aki az út első felében szórakoztatott, az Antikrisztus hét jeléről beszélt. Az egyik az volt, hogy Krisztushoz hasonló lesz. Figyeltem az egyre gyengülő vételt, és pár másik jelet is megjegyeztem, például hogy jóképű és elbűvölő lesz. Az Antikrisztus elég jó fogásnak tűnt. De aztán végképp elhalkult az adás. Szóval simán lehet, hogy összefutok az Antikrisztussal, és fel sem ismerem.

Végigkapcsolgattam a többi állomáson, az egyikken egy másik lelkész épp a megbocsátásról beszélt. Ez a téma nem érdekel. Kikapcsoltam a rádiót, így már csak a süvítő szél és az autó kerekeinek hangjai kísérték, míg a perifériás látásomat más utakon járó, és gyorsan eltűnő emberek fényszórói vakították el.

Eszembe jutott a nap, mikor megismerkedtem Frankkel. Még csak pár hete voltam a városban, reméltem, hogy sikerül valahol munkát szereznem. A bárjában iszogattam, amit saját magáról nevezett el. Dubois'. Néha úgy vélem, a nevéért mentem hozzá Frankhez. A Tanya Pitts sosem tetszett. Se a Tanya, se a Pitts. A Tanya Dubois mindenképpen előrelépés volt.

Annak idején Frankben még volt némi élet, bennem viszont semmi, úgyhogy működött a dolog. Neki köszönhetem az első igazi munkámat. Megtanultam, hogy csapoljak korsóba sört, és hogy keverjek italokat, noha nem sűrűn rendeltek koktélokot szerény vendéglátó-ipari egységünkben. Ezen kívül nem sok mindent adott nekem az élet Frankkel. Gyerekünk nem született, erről gondoskodtam.

Az egész éjjel tartó vezetés után a nebraskai Lincoln elővárosában találtam magam. Ideje volt szusszanni, és megszabadulni a furgontól. Kerestem egy használtautó-kereskedést, és Frank kétéves Chevrolet Silveradójáért cserébe kaptam egy hétéves Buick Regalt meg 1700 dollár készpénzt. Tudtam, hogy átvernek, de okosabb volt nem felhívni magamra a figyelmet. Úgysem lesz sokáig nálam a Buick. További tíz mérföld után egy kisvároshoz, Milfordhoz értem, ahol találtam egy Motel nevű motelt, amiről lerítt, hogy nem bánják, ha készpénzben fizetek. Mikor személyit kértek, azt mondtam, elvesztettem. Kifizettem az extra díjat, és Jane Greenként írtam alá a bejelentkező lapot.

Nyolc órán át aludtam egyhuzamban. Ha bűnös lennék, tudtam volna így aludni? Olyan erős éhség ébresztett, ami már hányingerbe fordult. Kinyitottam a 14-es szoba ajtaját a simára vakolt épület első emeletén, és kihajoltam az erkélyen, hogy vessek egy pillantást a

városra, ahol kikötöttem. Rá kellett jönnöm, hogy az az erkély nem felelt meg a biztonsági előírásoknak. Hátralépve kiszúrtam egy kivi-lágítatlan, vörös GYORSÉTKEZDE neonfeliratot.

A szobába visszatérve megmosakodtam, aztán elindultam, emlé-keztetve magam: „*Most Jane Green vagy. Felejtsd el, ki voltál!*”

Este nyolc volt, jóval a vacsorázó tömegek után, így egy asztalhoz ültem, mert úgy gondolkodtam, hogy a pultnál cseverészni kell. Ab-ban pedig valószínűleg nem lennék túl jó, hiszen nincs is személy-azonosságom. Az majd csak később jön.

Egy Carla nevű pincérnő tett le elém egy étlapot.

– Hozhatok valamit addig is? – kérdezte.

– Kávét – feleltem. – Feketén.

– Előbb próbáld ki, aztán dönts. – Kitöltötte a kávé. – Adok egy percet, hogy megnézhesd az étlapot.

Carlának igaza volt. Nem olyan kávé volt az, amit tisztán lehetett inni. Lefojtottam némi tejszínnel és cukorral, és még úgy is nehéz volt a gyomromban tartani. Végigfutottam az étlapot, próbáltam eldönteni, mihez van hangulatom. Megfordult bennem, hogy Jane Green esetleg valami mást kíván, mint Tanya Dubois. De mivel még nem változtattam az öltözködésemen vagy a hajamon, valószínű-leg egy napig még ehetem azt a kaját, amit Tanya szeret. Jane Green csak egy üres burok volt, akibe beköltöztem, mielőtt újjászületnék.

– Sikerült dönteni, bogaram? – érdeklődött Carla.

– Almás pitét kérek és sült hasábot – válaszoltam.

– Egyezik az ízlésünk, kedvesem – mondta Carla, és fürgén odébbállt praktikus fehér papucsában.

Figyeltem, ahogy Carla egy kamionossal beszélget, aki a pult vé-génél görnyedt a vagdalt húsa fölé. A férfi morgott valamit, amit nem értettem.

Carla elszánt komolysággal húzta össze a szemét.

– Napsugaram, szerintem neked antidepresszánsra van szükséged. Bizony, valami boldog bogyó kell neked. Mikor legközelebb beszélpsz ide az étkezédembe, mosolyt akarok látni azon a jóképű arcodon. Hallod, amit mondok? Látod ott azt a jelet? Jogunk van megtagadni a kiszolgálást!

– Carla, hagyd már békén szegény embert! – kiabált ki valami pasi a konyhából.

– Törődj a magad dolgával, Duke – közölte Carla, majd körbe ment, még több csésze kávé t töltött ki, kedvesemnek és bogaramnak hívta a vendégeket, és hangosan hahotázott egy viccen, ami nem is volt vicces. Arra gondoltam, jó lehet Carlának lenni, csak egy kicsit. Felpróbálni, és meglátni, hogy passzol-e.

Olyan gyorsan befaltam a pitét meg a sült krumplit, hogy még Carlát is lenyűgöztem.

– Százharminc kilós kamionsofőrök sem tüntetik el ilyen sebességgel az ételt. Biztos majd' éhen vesztél már!

– Igen – válaszoltam.

Rövid válaszok. Mindig.

Fizettem, és kimentem az utcára, végigsétáltam az unalmasan terpeszkedő kisvároson, ami még nevet is alig érdemelt. Betértem egy drogériába, ahol vettem sampont, fogkefét, fogkrémet, vörösesbarna és sötétbarna színű hajfestéket, meg egy mobilt új, ideiglenes telefonszámmal.

A pénztáros, egy Gordon névtáblás középkorú férfi, beütötte a termékeket, és közölte:

– Ötvennyolc dollár és harmincnégy cent lesz.

Kézpénzzel fizettem. Búcsúzóul a következő szavak hagyták el a szám:

– Kösz, bogaram. Szép napot!

Annyira rosszul éreztem magam tőle, hogy kínomban majdnem kirázott a hideg.

Hazafelé belebotlottam egy italüzletbe, és vettem egy üveggel Frank kedvenc whiskey-jéből. Az volt a tervem, hogy kiíszom magamból az összes emlékeimet. Kézpénzzel fizettem, és csak simán „Köszí”-t mondtam a pénztárosnak.

A hotelszobába visszatérve, ahol a fűtőtest ész nélkül búgott, kiteríttem a zsákmányom az ágyra, és próbáltam eldönteni, mi legyen a következő lépés. Tulajdonképpen végig tudtam, de még nem volt hozzá bátorságom. Ittam egy kicsit a whiskey-ből, és előhalásztam a telefonszamos noteszem a táskámból. Nagy levegőt vettem, és ötször is elpróbáltam a köszönést. Aztán tárcsáztam.

– Oliver és Mead Építővállalat – szólt bele a recepciós.

– Mr. Roland Oliverrel szeretnék beszélni.

– Megkérdezhetem, ki keresi?

– Nem. De biztos vagyok benne, hogy akar velem beszélni.

– Tartsa, kérem!

Egy klikk, majd Beethoven üvöltött a vonalban két teljes percig, mire visszatért a recepciós.

– Attól tartok, Mr. Oliver jelenleg igen elfoglalt. Ha megadja a számát, visszahívja majd.

Nem akartam nevet mondani, de úgy láttam, másképp nem érhetek célt.

– Mondja meg Mr. Olivernek, hogy régi ismerőse, Tanya keresi.

Ezúttal csak néhány ütemnyi Beethoven következett, majd Mr. Oliver mély, dörzspapír hangja szólalt meg:

– Ki az?

– Tanya Pitts – suttogtam.

Nem válaszolt semmit, de hallottam a szuszogását.

– Segítenie kell – mondtam.

– Nem lett volna szabad itt hívnod – felelte.

– Jobb lett volna, ha üzenetet hagyok a feleségének?

– Mít akarsz?

– Egy szívességet.

– Miféle szívességet?

– Új névre van szükségem.

– Mi a gond azzal, ami van?

– Már nem működik. Úgy gondolom, ismer valakit, aki tud intézkedni ez ügyben.

– Lehetséges.

– Új, tiszta személyazonosságot akarok, olyan nevet, ami szebb, mint az előző, és ha lehetséges, nem bánám, ha pár évvel fiatalabb lehetnék.

Tanya Dubois-nak vészesen közelgett a harmincadik születésnapja, de én nem akartam idő előtt betölteni a harmincat.

– Az ilyesmi nem kívánságműsor – mondta Mr. Oliver.

– Hozza ki belőle a lehető legtöbbet!

– Hogy tudok veled kapcsolatba lépni?

– Majd én keresem. Ja, igen, és ha nem nagy gond, kéne némi kárpé is. Pár ezer megteszi.

– Nem kezdés el most problémás lenni, ugye, Ms. Pitts?

Fegyverként használta a nevemet, pontosan tudta, hogy olyan, mintha hasba szúrna.

– Legyen inkább ötezer – feleltem.

Tudtam, hogy többet is kaphatnék, de éveken át elboldogultam anélkül, hogy egy fillért is kértem volna Mr. Olivertől, és erre büszke voltam.

– Hol vagy? – kérdezte.

– Majd jelentkezem.

– Várj! – szólt. – Hogy vagy azóta?

Esküdni mertem volna, hogy őszinte az érdeklődése, mintha tényleg számítana neki. De jobban ismertem annál.

– Vizontlátásra, Mr. Oliver!

2. fejezet

MÁSNAP DÉLNEK INDULTAM A 81-ESEN, a déli irányba tartó I-35-ös felé, keresztülszelve Oklahomát. Épp elmúlt fél négy, mikor megálltam egy Norman nevű városban, és bejelentkeztem a Hattyúk Tava Fogadóba. Kétnapos ott-tartózkodásom alatt egyetlen hattyút vagy tavat sem láttam. Pontosán negyvennyolc órát adtam Mr. Olivernek, mielőtt másodszor is felhívtam.

– Megvan? – kérdeztem.

– Igen, megszereztem, amit kértél – mondta.

– Nem akarok várni. Mondja meg most! Mi a nevem?

– Amelia Keen.

– Am-me-li-a Ke-en. – Hosszan elnyújtva ejtettem ki, aztán újra kimondtam, hogy eldöntsem, illik-e hozzám. Úgy éreztem, illik.

– Szép név.

– Úgy örülök, hogy meg vagy elégedve – jelentette ki Mr. Oliver egy automata hangján.

– Ki volt ez a lány?

– Senki, csak egy lány, aki egy lakástűzben halt meg egy évvel ezelőtt. Senki nem igényelte utána a járadékokat. Férjezetlen, nem

voltak gyerekei. Huszonhét éves volt, mikor meghalt, vagyis te most huszonnyolc vagy.

– Az életkor stimmel. Milyen személyazonosságát kapok?

– Társadalombiztosítási azonosítót és egy útlevelet fotó nélkül.

Mondasz egy címet?

– Holnapi kézbesítéssel küldje el a papírokat Jane Greennek a Hattyúk Tava Fogadóba, cím Oklahoma, Norman, Clyde Avenue. Aztán utaljon át ötezer dolcsit a Clyde Avenue-i Western Union fiókba Amelia Keen nevére. Ha letettük, eldobom ezt a telefont, úgy-hogy ajánlom, hogy minden rendben legyen.

– Figyelj csak, te... Ms. Keen. Gondolom, jó, ha minél előbb hozzászoksz.

– Gondolom.

– Ms. Keen, vigyázz magadra a nagyvilágban! Ha elkapnak, nem számíthatsz senkire.

– Miért, eddig számíthattam?

– Megkapod holnapra, ami kell. Úgy vélem, nem kell többet beszélnünk.

– Lenne még egy szívesség, amit kérni szeretnék.

– Mi az?

– Ne próbáljon megölni.

AMELIA KEEN. Amelia Keen. Ebből a névből ki lehet hozni valamit. Talán Amelia Keenbe szorult némi ambíció. Talán beiratkozik főiskolára, megtanul egy idegen nyelvet. Lehetne tanár vagy üzletasszony. Esetleg vezethetne repülőgépet, vagy lehetne orvos. Jó, ez valószínűleg túlzás. De Amelia Keen tanult, művelt nő lehet. Olyan hobbiakkal, mint a tenisz vagy a sélés, és olyan társaságban forgolódhat, akiknek van más programjuk is szombat estére, mint biliárdozni

a helyi kocsmában. Hozzámehet egy férfihoz úgy, hogy nem csak a jól hangzó családnevét veszi figyelembe.

Lementem a Hattyúk Tava Fogadó recepciójára. Már-már találkozni akartam az eltévedt lélekkel, aki elnevezte, csak hogy megkérdezhessem, a tulajnak, azaz valószínűbb, hogy tulajnőnek voltak-e nagyobb tervei is, amik aztán dugába dőltek. Ez a hely jobban igyekezett, mint az előző bolhatanya motel, amitől csak még elhagyatottabbnak tűnt.

Megszólítottam a recepció s lányt, aki nem lehetett több, mint tizenkilenc éves. Nem úgy tűnt, mint aki átmenetileg dolgozik egy ilyen helyen, neki a Hattyúk Tava kőkemény munka volt. Látszott rajta abból, ahogy összeszorította a száját, hogy bármennyi ambícióval is született, azt már elpocsékolta piára és speedre. Minden gond nélkül be tudtam nála jelentkezni személyi nélkül is. A névtábláján a Darla név állt. A névtáblák nagy kedvenceim voltak, mert szörnyű a névmemóriám. Vagy egyszerűen csak nem látom értelmét megjegyezni valaki nevét, ha később úgyis el kell felejtennem.

– Szia, Darla! – kezdtem. – Hogy s mint?

– Jól, Ms., Ms...

– Jane Green.

– Tényleg – mondta. A pupillái körülbelül annyira fókuszáltak rám, mint egy vak emberé.

– Holnapra csomagot várok. Nagyon fontos. Megtennéd, hogy felhívsz, amint megérkezik?

– Igen, asszonyom – felelte Darla, és fel is írta magának egy cetlire.

Bár ez a megszólítás nem tetszett, azért a kezébe nyomtam egy húszdollárost.

Kikapcsoltam az újonnan vásárolt mobilt, kidobtam a Hattyúk Tava előtt álló kukába, és vettem egy másikat a sarki kisboltban.

Végigbandukoltam a főutcán, találtam egy másik étkezdét, ahol hamburgert rendeltem sült krumplival. Világosan jeleztem a pincérnőnek, hogy nem kívánok cseverészni, és kerültem a szemkontaktust minden egyes emberrel, aki csak szembejött velem.

Veszélyes, ha nincs az embernek neve. Egyetlen rossz húzás, és valaki rájön, hogy nem vagy senki, majd pedig végül rájönnek, hogy ki vagy valójában.

A motelszobában töltöttem az estét, néztem, ahogy a tévében az emberek valaki másnak próbálják kiadni magukat. Ráébredtem, hogy új személyiségre, új viselkedésre, új hanghordozásra lesz szükségem, ki kell találnom, mit szeretek és mit nem. Fogtam az ágy mellé készített jegyzetömböt meg az olcsó golyóstollat, és listát írtam azokról a tulajdonságokról, amiket meg kéne próbálnom levetkőzni.

Tanya utálta a brokkolit és az avokádót. Mindenkit „te dög”-nek hívott, még kedvességből is. Néha egyszerűen ezzel helyettesítette be a neveket, amik kimentek a fejéből. Tanyának volt egy tetoválás a bokáján. Egy ostoba húzás még középiskolából. Folyton ide-oda csavarta a törzsét és masszírozta a vállát, próbálva kimozzgatni magát két csontkovácskezelés között. Időnként elcsent párat Frank tabletáiból, amit ő a fájós térdére kapott. Sajnos azonban Frank nem rajongott az ötletért, hogy megossa a gyógyszerét, és igen jól tudott számolni.

Ránéztem a Tanyáról írt információkra, és belegendoltam, milyen baromira unalmas egy nő volt. Szerencsésnek éreztem magam, hogy magam mögött hagyhattam.

A táskám alján – Tanya táskája alján – találtam egy gyufásdobozt. Letéptem a lapot a jegyzetömről, és meggyújtottam a sarkát, a hamut meg a láng utóját a vécébe dobtam, és ezzel el is engedtem.

Aztán lefirkantottam pár gondolatot arról, milyen lehet Amelia Keen. Szép tartása lesz. Olyan nőnek tűnik majd, aki sokat olvas. Sőt, olvasni is fog. Amelia jó úszó lesz, de Tanya is az volt, úgyhogy esetleg Amelia elkezdhetne futni. Talán egyszer még jól jöhet a futás. Esetleg Amelia lehetne olyan típus, aki könnyen barátkozik. De nem, ez nem volt jó ötlet. Egy dolgot biztosan tudtam Amelia Keenről: egyedülálló nő, és az is marad.

Darla reggel hívott fel. Megérkezett a csomag. Magamra kaptam egy pulóvert a pizsamám fölé, és lerohantam, próbálva kordában tartani az adrenalin szintemet.

Darla egy nagy barna borítékot tartott felém. Magamra erőltettem egy kedves mosolyt, megköszöntem neki, és sietve távoztam.

Annyira gyorsan akartam feltépní a borítékot a mutatóujjammal, hogy megvágtam magam. Egy vércsepp került az új születési anyakönyvi kivonatomba.

Amelia Keen, született 1986. november 3-án hajnali 3 óra 32 perckor a Washington állambeli Tacomában, a Providence Kórházban, szülei George Arthur Keen és Marianne Louise Keen. Vagyis Skorpió. Erőtéljes, karizmatikus, féltékeny, megszállott birtoklási vágygal. Anyám mindig imádta a horoszkópokat olvasni. Engem sosem érdekelt, főleg, mert én Halak vagyok, ami úgy hangzott, mint valami tüske nélküli medúza. De most visszatekintve lehetséges, hogy pontosan az voltam.

De most mindent megváltoztathatok. Mindent kicserélhetek magamon, ami nem tetszik, kezdve a hajammal. Jó rég váltottam szöke-re, mikor rájöttem, hogy mennyire másként néznek a férfiak az emberre, ha kiszívja a színt a hajából. Kíváncsi voltam, barna hajuként

hogy néznének rám. Talán rám sem hederítenének. Kellemes lenne egy darabig láthatatlannak lenni.

Fogtam az ollót, bevonultam a fürdőszobába, és végigvettem, mi-
ből gazdálkodhatok. Olcsó, piszkosszőke festés, a haj túl hosszú ah-
hoz, hogy szépen formázni lehessen, világosbarna szemek alatt nagy
sötét karikák. Pár centit levágtam az aljából, teljesen egyenesen. Már
évek óta én vágtam magamnak a hajam. De nem azért, mert sajnál-
tam a pénzt fodrászra, vagy mert olyan ügyes voltam, hanem mert
mikor ott ücsörögtem a székben, és a fodrász mindenféle kérdéseket
tett fel, a gyomrom görcsbe rándult.

Csináltam magamnak frufrut is, pedig tudtam, hogy a rövid szá-
lak csiklandozzák majd a homlokom, amitől megőrülök, de már-
is kevésbé tűntem Tanyának, sokkal inkább Amelia voltam. Össze-
kevertem a kétféle festéket meg a színezőfolyadékot, és a műanyag
üveggel csikokként haladva végigmentem a fejbőrömmön. Mikor már
a teljes hajamból csöpögött a festék, és az orromat égette a vegyszer-
szag, megnéztem, mennyi az idő, lehúztam a kesztyűt, és leültem a
tévé elé.

Épp egy főiskolán játszódó film ment. A helyszín olyan régimódi
campus volt, téglalapokkal, oszlopokkal, széles lépcsőkkel min-
denütt. A diákok százéves tölgyfák alatt heverésztek lustán a fűben.
Az egyik lány különösen megtetszett. Épp arra próbált rávenni em-
bereket, hogy írjanak alá valami petíciót, de nem is figyeltem, hogy
mivel kapcsolatosan. Kopott kék farmer volt rajta, ami olyan ki-
nyúltnak tűnt, mint egy régi póló, hozzá fehér ujjatlan felsőt és
zöld katonai kabátot viselt, a nyakában meg egy kulcs és katonai
biléta stílusú medálok lógtak. A lányon látszott, hogy nem izgat-
ja, ki mit gondol róla. Emellett kényelmesnek is tűnt az öltözete.
A bárban mindig ruhákat meg szoknyákat hordtam az ácsorgáshoz

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nem passzoló csinos cipőkkel, amik folyton belevájtak a lábfejembe. Amelia Keen nem fog semmi olyat viselni, ami fájdalmat okoz, döntöttem el.

Kimostam a ragacsos festéket, majd megtöröltem a hajam, sötét foltokat hagyva a motel csiszolópapír puhaságú törülközőjén. Kifésültem új frizurámat, majd karakteresebbé tettem a frufrumat pár kilógó szál lenyisszantásával. Felvettem egy régi, kék farmert meg egy tengerészkek pulcsit, a maradék cuccomat begyömöszöltem a bőröndömbe, és új emberként hagytam el a Hattyúk Tava Fogadót. Barna hajú, barna szemű nőként, aki 167 cm magas, 56 kiló, és a húszas évei közepe-vége felé jár. Annyira hasonlítottam megannyi más, a világban rohangáló nőre, hogy kétlem, hogy felismert volna bárki, mondjuk, egy rendőrségi szembesítésen.

Elmentem egy fényképészszalonba, hogy útlevélfotót csináltassak.

– Ne mosolyogjon! – szólt rám a fényképész. Már nem is emlékeztem, mikor akartam volna utoljára mosolyogni, de most igen.

Míg vártam a fotók előhívására, elmentem egy papírboltba, és laminálófóliát vettem. Aztán egy drogériában vásároltam borotvapengét, baseballsapkát, vörös rúzsot, fekete szemceruzát meg egy szempillaspirált. Pirosítót nem, Amelia Keennek nincs rózsásan ragyogó arcbőre. Visszamentem a fotókért, és nekiálltam a műveletnek az áporodott szagú Buick hátsó ülésén. Egy pindurka ragasztócseppel rögzítettem a fotómat az útlevél üresen tátongó helyén. A következő lépéshez a kemény fedeles bőröndömre helyeztem a dokumentumot. Elővettem egy átlátszó, öntapadó laminálófóliát, és fölé tartottam. A kezem reszketett kicsit, így vártam, míg megnyugodnak az idegeim. Egyetlen esélyem volt, hogy jól csináljam. Ráhelyeztem a fóliát a képre egyetlen, határozott mozdulattal, és a borotvapengével